

Илија — број два

Пророчке одлике

Jeff Pippenger

2023-09-27

У претходном чланку смо препознали Илију као симбол. У складу са правилима Вилијама Милера, „симболи“ могу имати више од једног значења. Стога, Илија као симбол може такође представљати један део двоструког симбола Илије и Мојсија. Тај двоструки симбол Илије и Мојсија провлачи се кроз целу књигу Откривења, а бити несигуран у погледу онога што тај двоструки симбол представља значи бити несигуран у погледу поруке у књизи Откривења која се отпечаћује непосредно пре затварања времена милости. Из тог разлога, сада ћемо се посебно позабавити одређеним пророчким обележјима која су поистовећена са симболом Илије.

Имамо три главна сведока да утврдимо те пророчке одлике. Ти сведоци су пророк Илија, Јован Крститељ и Вилијам Милер, које надахнуће препознаје као међусобно заменљиве симболе.

„Хиљаде су биле наведене да прихвате истину коју је проповедао Вилијам Милер, и слуге Божје биле су подигнуте у духу и сили Илијиној да објављују ту вест. Као Јован, Претеча Исуса, они који су проповедали ову свечану вест осећали су се побуђеним да положе секиру на корен дрвету и позову људе да доносе родове достојне покајања. Њихово сведочанство било је срачунато да пробуди и силно утиче на цркве и да покаже њихов прави карактер. И када је одјекивало свечано упозорење да беже од гнева који долази, многи који су били повезани с црквама примили су исцељујућу вест; увидели су своја отпадноћа, и с горким сузама покајања и дубоком душевном агонијом понизили су се пред Богом. И када је Дух Божји почивао на њима, помогли су да се разлеже повик: ‘Бојте се Бога, и подајте Му славу; јер дође час суда Његова.’“ *Early Writings*, 233.

Илији, Јовану Крститељу и Милеру био је дат одређени дух који је управљао њиховим делом и одређивао га. Њихово сведочанство било је „срачунато да пробуди и силно утиче на цркве и објави“ „стварни карактер“ тих цркава. Било да је то било у време Ахава, Јована Крститеља или Вилијама Милера, цркве којима су се обраћали све су поседовале лаодикијску слепоћу која је била толико дубока и мрачна да је порука морала бити непосредна као полагање „секире на корен дрвета“. Она је укључивала објаву завршетка времена милости, што је, код Јована Крститеља, било упозорење о „гневу“ који је требало „да дође“. Милерова порука, којом је објављивао: „Бојте се Бога и подајте Му славу; јер дође час суда Његова“, такође је била упозорење о гневу који долази.

„Глас Јованов подигао се као труба. Његово послање било је: „Објави народу мојему безакоња његова, и дому Јаковљевоу грехе његове“ (Исаија 58:1). Није стекао никакво људско образовање. Бог и природа били су његови учитељи. Али био је потребан неко да припреми пут пред Христом, довољно смело да се његов глас чује као глас старих

пророка, позивајући искварени народ на покајање.“ Selected Messages, књига 2, 148.

Илија је заповедио своме нараштају да тога дана изабере хоће ли служити Богу или Валу, а тај нараштај не одговори ни речи, што је равнозначно избору Вала.

„Никада није постојала већа потреба за верним опоменама и укорима, и за присним, одлучним поступањем, него управо у ово време. Сотона је сишао с великом силом, знајући да му је време кратко. Он преплављује свет пријатним баснама, а Божји народ воли да му се говоре ласкаве ствари. Грех и безакоње не мрзе се. Показано ми је да Божји народ мора уложити чвршће, одлучније напоре да потисне надирућу таму. Присно дело Божјег Духа потребно је сада као никада раније. Отупелост се мора стреси са себе. Морамо се пробудити из обамрлости која ће се показати нашим уништењем ако јој се не одупremo. Сотона има моћан, владајући утицај на умове. Проповедници и народ у опасности су да се нађу на страни сила таме. Сада не постоји нешто као неутралан положај. Сви смо или одлучно за право или одлучно са злом. Христос је рекао: ‘Ко није са Мном, против Мене је; и ко не сабира са Мном, расипа.’” Testimonies, volume 3, 327.

Јован је „изопачени народ“ свога доба назвао „породом аспидиним“. Милерити су на крају изопачени народ своје историје препознали као кћери Вавилона. Било да је реч о Илији, Јовану или Милеру, ниједан од те тројице није био теолог. Сви су били позвани из обичних животних околности.

„Истина каква је у Исусу, какву ју је Он објављивао док је био обавијен облаком налик јастуку, јесте стварност и истина и у ово наше време, и исто тако сигурно ће обновити ум онога ко је прими као што је обнављала умове у прошлости. Христос је изјавио: ‘Ако не слушају Мојсија и Пророке, неће се дати уверити ни ако неко и из мртвих устане.’ (Luke 16:31).”

„Као народ, ми морамо припремити пут Господњи, под надмоћним вођством Светога Духа, за ширење јеванђеља у његовој чистоти. Ток живе воде треба да се продубљује и шири на своме путу. У свим пољима, и близу и далеко, људи ће бити позивани од плуга, и из уобичајенијих трговачких занимања која у великој мери заокупљају ум, и биће поучавани у заједници с људима који имају искуства — људима који разумеју истину. Кроз најчудеснија Божја дејства, планине тешкоћа биће уклоњене и бачене у море. Радимо као они који су искусили силу истине каква је у Исусу.“

„У овом раздобљу треба да уследи низ догађаја који ће открити да је Бог господар ситуације. Истина ће бити објављивана јасним, недвосмисленим језиком. Они који проповедају истину настојаће да је покажу добро уређеним животом и побожним владањем. И чинећи то, постајаће моћни у заступању истине и у давању оног сигурног примењивања које јој је Бог дао.“

„Када се људи, који су познали и поучавали истину, одврате ка људском разумевању и обмањеним умовима раздељују сопствено јело бајки, крајње је време да они који су некада били радници у евангелистичком делу, али су били одвучени у управљање ресторанима, продавницама хране и другим комерцијалним гранама рада, стану у строј, марљиво проучавају своје Библије и, са речју Божјом у руци, раздају библијску истину,

духовну храну, у сарадњи са небеским анђелима. Ово дело сада силно призива раднике по божанском постављењу. Свемоћ ће тада рећи горама тешкоћа: Помери се и баци се у море.” Paulson Collection, 73, 74.

Илија, Јован и Милер били су, и стога представљају, људе који су позвани из „обичнијих“ „занимања“, јер „људи“ који су раније поучавали истину на крају „скрећу ка људском разумевању и обманутим умовима раздељују своје сопствено јело бајки“. Обични људи који су позвани даће „сигурну примену“ библијског пророштва онако како ју је „Бог дао“. Двапут је, у том одломку, сестра Вајт поистоветила „горе“ са „горама тешкоће“. Рад ових људи обухватао је поравнавање „сваке горе“. Дело које извршавају обични људи, позвани од плуга понизних околности, представља дело препознавања исправне библијске методологије насупрот јелима људских бајки које деле теолози тог времена.

„Дело Јована Крститеља, и дело оних који у последње дане излазе у духу и сили Илијиној да пробуде народ из његове равнодушности, у многим погледима јесте исто. Његово дело је праслика дела које се мора извршити у овом добу. Христос треба да дође по други пут да суди свету по правди. Весници Божји, који носе последњу вест опомене која треба да буде дата свету, треба да припреме пут за Христов други долазак, као што је Јован припремио пут за Његов први долазак. У овом припремном делу, „свака долина нека се повиси, и свака гора и хум нека се снизе; и што је криво нека се исправи, и неравна места нека постану равна“, јер историја треба да се понови, и још једном „јавиће се слава Господња, и видеће свако тело заједно; јер уста Господња рекоше.“ Southern Watchman, 21. март 1905.

Особине трију реформатора које је Исаија означио јесу да ће свака долина бити узвишена, свака гора снижена, криво ће се исправити и неравна места постаће равна. Пут Господњи који се припрема узвишавањем долина, снижавањем гора и исправљањем кривога и поравнавањем неравних места јесте старе стазе.

Глас онога који виче у пустињи: Приправите пут Господњи, поравните у пустињи друм Богу нашему. Свака долина нека се узвиси, и свака гора и хум нека се снизе; и што је криво нека се исправи, и неравна места нека постану равна. И откриће се слава Господња, и свако тело видеће је заједно; јер уста Господња рекоше. Исаија 40:3–5.

Када су ситничави Јевреји упитали Јована Крститеља да ли је он Илија који треба да дође, он је одговорио да није, али се потом поистоветио са местом из Исаије.

И ово је сведочанство Јованово, кад Јудејци послаше из Јерусалима свештенике и левите да га упитају: Ко си ти? И он признаде, и не одрече се; него признаде: Ја нисам Христос. И упиташе га: Шта, дакле? Јеси ли Илија? И он рече: Нисам. Јеси ли онај пророк? И одговори: Не. Тада му рекоше: Ко си? да дамо одговор онима који су нас послали. Шта кажеш за себе? Рече: Ја сам глас онога који виче у пустињи: Поравните пут Господњи, као што каза пророк Исаија. Јован 1:19–23.

Припрема „пута Господњег“ препознаје методологију коју су анђели водили Милера да разуме и примени, како би припремио библијско разумевање „пута“ којим су људи требало

да ходе. Свака „гора“ требало је да буде понижена, јер горе у библијском пророчанству представљају истине које на први поглед изгледају сувише тешке за разумевање. Да би се разумела славна света гора из Данила, једанаеста глава, четрдесет пети стих, коју цар севера настоји да освоји, она се разуме тако што се најпре препозна дословна славна света гора у Јерусалиму, која пророчки одређује духовну славну свету гору. Да би се објаснила гора која је означена као Армагедон, што значи гора Мегида, мора се поћи од дословног Мегида. Пророчке тешкоће које су представљене као тешке уклањају се када се примени начело да почетак нечега илуструје крај нечега.

Методологија коју представља Исаија, на коју се позива Јован и коју излаже Милер, узвисује сваку долину. Било да је реч о „долини виђења“ у Исаији двадесет и другој глави, „долини мртвих костију“ у Језекиљу, или „долини Јосафатовој“ у књизи пророка Јоила, методологија која се заснива на исправном разумевању Христовог карактера, представљеног као Палмони, Дивни Бројилац, у милеритској историји, или као Алфа и Омега, чудесни лингвиста, у нашој историји, јесте оно што узвисује пророчке истине које су представљене у „долинама“ Божје Речи.

Искривљене ствари које треба исправити и неравна места која се поравнавају представљају дело исправљања обичаја и предања којима се служи лаодикијско свештенство да би подупрло своја отрована јела басни. Дело Илијино је изричито препознато као представљање исправне библијске методологије насупротив баснама теолога и свештеника. То дело извршавају „обични људи“, а не образовани свештеници и теолози. Унутар пророчких обележја ова три сведока налази се и проста чињеница да ће Илија који треба да дође бити човек.

То запажање може изгледати безначајно, али како теолози адвентизма настоје да одрже своје бајке, узели су један одломак од Сестре Вајт у коме она у будућем времену говори о човеку који ће доћи у духу и сили Илијиној, па додају сопствену бајковиту причу као објашњење и упорно тврде да је Сестра Вајт говорила о себи.

„Пророштво се мора испунити. Господ каже: ‘Ево, послаћу вам Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи.’ Неко треба да дође у духу и сили Илијиној, [Види додатак.] а када се појави, људи могу рећи: ‘Превише си ревностан, не тумачиш Писмо на исправан начин. Допусти ми да ти кажем како да поучаваш своју поруку.’”

„Многи не могу да разликују дело Божје од дела човечјег. Говорићу истину онако како ми је Бог даје, и сада кажем: ако наставите да налазите мане, да негујете дух неслагања, никада нећете познати истину. Исус је рекао Својим ученицима: ‘Још много имам да вам кажем, али сада не можете носити.’ Они нису били у стању да цене свете и вечне ствари; али Исус је обећао да ће послати Утешитеља, који ће их научити свему и подсетити их на све што им је Он казао.

„Браћо, не смемо своје поуздање полагати у човека. ‘Прођите се човека, коме је дах у носу; јер шта вреди?’ Морате своје беспомоћне душе обесити о Исуса. Не приличи нам да пијемо са извора у долини када постоји извор на гори. Оставимо ниже токове; дођимо

ка вишим изворима. Ако постоји нека тачка истине коју не разумете, око које се не слажете, истражујте, упоређујте Писмо с Писмом, спустите окно истине дубоко у рудник Божје речи. Морате себе и своја мишљења положити на Божји олтар, одбацити своје унапред створене идеје и допустити да Дух неба води у сваку истину.“ Testimonies to Ministers, 475, 476.

„Неко треба да дође у духу и сили Илијиној“: Ове речи су неки погрешно применили на неку личност за коју се мислило да ће се појавити са пророчком поруком након живота и рада госпође Вајт. Три пасуса који сачињавају овај чланак под насловом „Нека небо води“ представљају само мали део говора који је Елен Вајт одржала у Батл Крику, у Мичигену, ујутру 29. јануара 1890. године. Пошто је ово објављено у Review and Herald од 18. фебруара 1890, носило је наслов „Како приступити спорној тачки учења“. Други одломци преузети из овог чланка и у великој мери употребљени да попуне одређене странице овог тома, могу се наћи на страницама 23, 104, 111, 119, 158, 278. и 386. Чланак је у целини поново објављен у Selected Messages 1:406–416, при чему се део који обухвата одломак под насловом „Нека небо води“ налази на страницама 412. и 413. Када се чланак прочита у целини, постаје јасно да је Елен Вајт, у овој изјави датој тек нешто више од годину дана после конференције у Минеаполису једној групи у Батл Крику, говорила о сопственој служби. Неки су постали критични према њеном раду. Запазите да у пасусу који претходи ономе који се у овом тому појављује на страни 475, Елен Вајт каже:

„Треба да дођемо у такав положај да ће свака разлика бити уклоњена. Ако сматрам да имам светлост, извршићу своју дужност тиме што ћу је изнети. Претпоставимо да сам се саветовао с другима у погледу поруке коју би Господ хтео да дам народу; врата би се могла затворити, тако да светлост не би допрла до оних којима ју је Бог послао. Када је Исус ушао у Јерусалим, „све мноштво ученика поче да се радује и да хвали Бога из свега гласа за сва силна дела која беху видели; говорећи: благословен Цар који долази у име Господње; мир на небу и слава на висинама. И неки од фарисеја из народа рекоше Му: Учитељу, укори своје ученике. А Он одговарајући рече им: Кажем вам, ако ови ућуте, камење ће одмах повикати“ (Лука 19:37–40).

„Јевреји су настојали да зауставе објављивање поруке која је била проречена у Речи Божјој.“

„Затим се она поново осврће на сопствено искуство:“

„Пророштво се мора испунити. Господ каже: „Ево, ја ћу вам послати Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи“ (Малахија 4:5). Неко треба да дође у духу и сили Илијиној, и када се он појави, људи могу рећи: „Сувише сте ревносни, не тумачите Писма на исправан начин.“ — Selected Messages, књига 1, 412.

„Да је мислила на сопствено искуство, такође постаје јасно из одломка који следи, у коме она изјављује:“

„Говорићу истину онако како ми је Бог даје...“ Додатак делу Сведочанства за проповеднике.

Чињеница да је Елен Вајт морала да се позабави бајкама теолога и вођа свога времена не пружа никакав доказ да је себе поистовећивала са „човеком“ који ће доћи у будућности у духу и сили Илијиној. Где постоји икакав доказ о многим противницима Елен Вајт унутар адвентизма који нападају метод библијске примене којим се она служила? Где јој је икада било речено: „Ти не тумачиш Писма на исправан начин“? Она јасно указује да ће на крају света постојати покрет људи који ће бити оснажен духом и силом Илијином, и не постоји никакав оправдан начин да се тврди да је она мислила да се тај покрет гласног вапаја трећег анђела дешавао у време када је пророковала о будућем испољавању Илијине силе. Лаодикијски адвентистички теолози желели би да њихово стадо верује да се сестра Вајт „позивала“ на „сопствено искуство“ као на испуњење пророка Илије који ће бити послан пре великог и страшног дана Господњег.

Ево, ја ћу вам послати Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи. Малахија 4:5.

Једна пророчка одлика Илије као симбола јесте то што он представља библијску методологију која се супротставља бајкама свештенства које раздаје бајке о обичајима и предањима. Његово дело припремања пута („ово је пут, идите њиме“) извршава се библијском методологијом која се супротставља учењима исквареног свештенства. И према тројници сведока — Илији, Јовану Крститељу и Милеру — праћеним сведочанством сестре Вајт о тада будућем појављивању Илије, он ће бити мушкарац, а не жена. Када се методологија Палмонија и Алфе и Омеге исправно разуме, она се препознаје не просто као скуп библијских правила за тумачење Писма, већ као препис Христовог карактера, што је Његова слава.

И откриће се слава Господња, и свако тело видеће је заједно; јер уста Господња рекоше. Исаија 40:5.

Сам Христов карактер представљен је методом који треба применити у разумевању Његове Речи, јер Он је Реч.

„Божји закон у светилишту на небу јесте велики изворник, чији су прописи, урезани на каменим плочама и забележени од стране Мојсија у Петокњижју, били непогрешив препис. Они који су дошли до разумевања ове важне тачке били су тако наведени да увиде свети, непроменљиви карактер божанског закона. Видели су, као никада раније, силу речи Спаситељевих: ‘Док не прођу небо и земља, ни једна јота или једна цртица неће ни у ком случају нестати из закона.’ Матеј 5:18. Божји закон, будући откривење Његове воље, препис Његовог карактера, мора трајати довека, ‘као веран сведок на небу.’ Ниједна заповест није укинута; ни једна јота ни цртица није измењена. Псалмиста каже: ‘Довека је, Господе, утврђена реч Твоја на небесима.’ ‘Све су заповести Његове поуздане. Тврде стоје довека и заувек.’ Псалам 119:89; 111:7, 8.” Велика борба, 434.

Као што су Десет заповести непроменљиви препис Христовог карактера, тако су и правила пророчног тумачења препис Његовог карактера.

„Треба сами за себе да знамо шта сачињава хришћанство, шта је истина, шта је вера коју смо примили, каква су библијска правила — правила која су нам дата од највишег ауторитета. Многи верују без разлога на коме би утемељили своју веру, без довољно доказа у погледу истине те ствари. Ако се изнесе нека мисао која је у складу с њиховим унапред створеним мишљењима, они су сасвим спремни да је прихвате. Они не расуђују од узрока ка последици; њихова вера нема истински темељ, и у време кушње увидеће да су градили на песку.“

„Онај ко почива задовољан својим садашњим несавршеним познавањем Писма, мислећи да му је то довољно за спасење, почива у кобној обмани. Има многих који нису темељно снабдевени библијским доказима, како би могли да распознају заблуду и осуде свако предање и сујеверје које је подметнуто као истина. Сотона је увео своје сопствене замисли у богослужење Богу, да би искварио једноставност Христовог јеванђеља. Велики број оних који тврде да верују садашњу истину не зна шта сачињава веру која је једном предата светима — Христос у вама, нада славе. Они мисле да бране старе међе, али су млаки и равнодушни. Они не знају шта значи уткати у своје искуство и поседовати стварну силу љубави и вере. Они нису марљиви проучаваоци Библије, већ су лењи и непажљиви. Када настану разлике у мишљењу у погледу одломака Светога писма, они који нису проучавали са циљем и нису одлучни у ономе што верују опадају од истине. Треба да свима утиснемо неопходност марљивог истраживања божанске истине, да би знали да заиста знају шта је истина. Неки полажу право на велико знање и осећају се задовољнима својим стањем, док немају ни више ревности за дело, ни више урдне љубави према Богу и према душама за које је Христос умро, него да Бога никада нису ни познали. Они не читају Библију [да би] присвојили срж и тучину својим сопственим душама. Они не осећају да је то глас Божји који им говори. Али, ако бисмо разумели пут спасења, ако бисмо видели зраке Сунца правде, морамо проучавати Писмо с циљем, јер обећања и пророчанства Библије просипају јасне зраке славе на божански план испуњења, које велике истине нису јасно схваћене.“ The 1888 Materials, 403.

Бити истински хришћанин значи бити сличан Христу. Овај одломак указује на то да „треба сами за себе да знамо шта сачињава хришћанство“. Он каже да „треба да знамо“ „шта је истина“. „Треба да знамо“ „која је вера коју смо примили“. Треба да знамо „која су библијска правила — правила дата нам од највишег ауторитета“. Бити сличан Христу захтева да знамо која су библијска правила која су нам дата од највишег ауторитета. Без тих правила не можемо бити слични Христу, јер су правила дата од највишег ауторитета препис Његовог карактера.

Још једна одлика Илије јесте дело припремања пута за весника завета. Илија представља дело које се извршава током историје у којој се некадашњи избрани народ заобилази, док се истовремено бира нови избрани народ. Та историја представља процес прочишћења који производи народ представљен као чист принос, насупрот некадашњем нечистом избраном народу.

Ево, ја ћу послати гласника свога, и он ће приправити пут преда мном; и Господ, кога тражите, изненада ће доћи у храм свој, и анђео завета, коме се радујете; ево, доћи ће,

говори Господ над војскама. Али ко ће поднети дан његова доласка? и ко ће опстати кад се он појави? јер је он као огањ топиочев и као сапун белилски. И сешће као онај који топи и чисти сребро; и очистиће синове Левијеве и пречистиће их као злато и сребро, да би приносили Господу принос у праведности. Тада ће принос Јудин и јерусалимски бити мио Господу као у старе дане и као пређашњих година. Малахија 3:1–4.

Јован Крститељ је припремио пут да Христос изненада дође и очисти Свој храм. Очишћење храма на почетку и на крају Христове службе било је испуњење трећег поглавља Малахије. Јован је био весник који је припремио пут за Весника завета да очисти синове Левијеве.

„Очишћењем храма Исус је објављивао Своју мисију као Месије и ступао у Своје дело. Тај храм, подигнут за пребивалиште божанске Присутности, био је намењен да буде очигледна поука за Израил и за свет. Од вечних векова Божја је намера била да свако створено биће, од светлог и светог серафима до човека, буде храм за пребивање Творца. Због греха, човечанство је престало да буде храм за Бога. Помрачено и оскрнављено злом, човеково срце више није откривало славу Божанскога. Али оваплоћењем Сина Божјега, намера Неба бива испуњена. Бог пребива у човечанству, и кроз спасоносну благодат човеково срце поново постаје Његов храм. Бог је одредио да храм у Јерусалиму буде трајно сведочанство о узвишеној судбини која је отворена свакој души. Али Јевреји нису разумели значај грађевине коју су посматрали с толиком гордошћу. Они се нису предали као свети храмови за Божанског Духа. Тремови храма у Јерусалиму, испуњени вревом несвете трговине, сувише су истинито представљали храм срца, оскрнављен присуством чулне страсти и несветих мисли. Очишћујући храм од светских купаца и продаваца, Исус је објавио Своју мисију да очисти срце од оскврњења греха — од земаљских жеља, себичних пожуда, злих навика које кваре душу. ‘И изненада ће доћи у храм Свој Господ, кога ви тражите, и Анђео завета, кога желите; ево, доћи ће, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан Његовог доласка? и ко ће опстати кад се Он јави? јер је Он као огањ топиочев и као сапун белачки. И сешће као онај који топи и чисти сребро; и очистиће синове Левијеве, и претопиће их као злато и сребро.’ Малахија 3:1–3.” Чежња векова, 161.

Јован Крститељ био је весник који је припремио пут да Христос изненада дође и очисти Свој храм, а Вилијам Милер извршио је исто дело припреме да Христос изненада дође у Светињу над светињама 22. октобра 1844. године.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега к Старцу дана, како је изложен у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Jovan i Miler predstavljali su kroz tip službu očišćenja prikazanu kod Malahije, koja se sada izvršava u našoj sadašnjoj istoriji.

„Пророк каже: ‘Видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се засветли од славе његове. И повика силно јаким гласом говорећи: Паде, паде

Вавилон велики, и постаде станиште демона' (Откривење 18:1, 2). То је иста порука која је дата од другог анђела. Вавилон је пао, 'јер напоји све народе вином гнева блуда својега' (Откривење 14:8). Шта је то вино? — Њене лажне доктрине. Она је дала свету лажну суботу уместо суботе четврте заповести, и поновила је лаж коју је Сотона најпре казао Еви у Едему — природну бесмртност душе. Многе сродне заблуде она је надалеко и нашироко раширила, 'учећи као науке заповести људске' (Матеј 15:9).“

„Када је Исус започео Своју јавну службу, очистио је Храм од његовог светогрдног скрнављења. Међу последњим делима Његове службе било је друго очишћење Храма. Тако се и у последњем делу опомене свету упућују два посебна позива црквама. Порука другог анђела гласи: 'Паде, паде Вавилон, онај велики град, јер вином гнева блуда својега напоји све народе' (Откривење 14:8). А у силном покличу поруке трећег анђела чује се глас с неба који говори: 'Изиђите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њезиним гресима, и да вас не задесе зла њезина. Јер греси њезини допреше до неба, и Бог се опомену неправди њезиних' (Откривење 18:4, 5).” Selected Messages, књига 2, 118.

Два очишћења храма у току Христове службе, и два очишћења храма у милеритској историји, била су испуњења трећег поглавља Малахије и указују унапред на два очишћења храма која су отпочела 11. септембра 2001. године, када су велике зграде Њујорка биле оборене додиром Божјим, и када је силни анђеол из Откривења осамнаест сишао да обасја земљу својом славом. Између осталог, ово побија јело од бајки које нуде лаодикијски теолози адвентизма, који тврде да је Елен Вајт била пророк Илија који ће доћи пре великог и страшног дана Господњег. Очишћење храма које се збива када анђеол из Откривења осамнаест силази отпочело је осамдесет и шест година након што је Елен Вајт положена на починак.

Јован Крститељ и његови ученици, Милер и милерити и Future for America представљају гласнике који припремају пут да гласник завета изненада дође у свој храм и очисти га од његовог светогрдног скрнављења.

Илија као симбол представља човека. Он представља човека позваног из уобичајеног тока живота, а не свештеничког теолога. Његова служба износи исправну библијску методологију, то јест правила дата од највишег ауторитета. Његова служба стоји у сукобу са методологијом бајки, обичаја и предања садашњег лаодикијског свештенства. Он припрема пут за процес очишћења који подиже нови изабрани народ из остатака изабраног народа који је заобиђен. Процес очишћења постављен је у оквир изненадног збивања.

Илија такође представља службу и дело које Бог посебно успоставља и означава као искључиву Божју службу.

Ово ћемо показати на примеру историје милерита у следећем чланку.

И догоди се у време приношења вечерње жртве да приступи Илија пророк и рече: Господе Боже Авраамов, Исаков и Израилев, нека се данас позна да си Ти Бог у Израилу, и да сам ја слуга Твој, и да сам све ово учинио по речи Твојој. 1. Царевима

18:36.